

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupíčkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **X**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2019, č. j. 13 A 12/2019 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 26. 1. 2019, č. j. KRPA-484253-33/ČJ-2018-000022, žalovaná podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), prodloužila dobu zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění o 60 dnů.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) výše uvedeným rozsudkem zamítl. V otázce zásahu do soukromého a rodinného života žalobce se městský soud ztotožnil s hodnocením žalované. Podotkl, že v době otěhotnění jeho přítelkyně muselo být žalobci s ohledem na pravomocné odsouzení k trestu vyhoštění zřejmé, že na území pobývá neoprávněně. V případě, že cizinec založil svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt je od počátku neoprávněný, představuje dle judikatury Nejvyššího správního soudu vyhoštění nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života pouze výjimečně. V průběhu správního řízení pak nebylo postaveno najisto, že žalobce je vskutku rodinným příslušníkem občana Evropské unie dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Aby mohl být žalobce považován za takového rodinného příslušníka, musel by s občanem EU sdílet společnou domácnost, přičemž doba soužití by již musela dosáhnout určité kvalifikované délky. Nebylo však zjištěno, že by žalobce a jeho tvrzená partnerka, jež má být se žalobcem těhotná, spolu sdíleli společnou domácnost natolik dlouhou dobu, že by žalobce bylo nezbytné považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie dle uvedeného ustanovení. Nadto se jeho partnerka omluvila z plánovaného podání vysvětlení. Městský soud dodal, že posouzení přiměřenosti vyhoštění z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života cizince je v největší míře prováděno v řízení o správním vyhoštění cizince, nikoliv v řízení o jeho zajištění. V tomto řízení je provedena pouze předběžná úvaha. Pokud jde o žalobcova otce, žalobce je již zletilý a může se svým otcem realizovat soukromý a rodinný život na území Ukrajiny. I tento aspekt rodinného života by však měl být podrobněji posouzen v rámci řízení o správním vyhoštění.

III.

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Namítá, že se žalovaná měla i v případě zajištění zabývat existencí překážek vyhoštění v podobě stěžovatelovy přítelkyně, občanky České republiky, která s ním čeká dítě. Otázku, zda správní vyhoštění stěžovatele nemůže být eventuálně zásahem do jeho soukromého života, však vypořádala pouze zkratkovitým a vnitřně rozporným způsobem. Městský soud pak existenci soukromého a rodinného života stěžovatele na území České republiky bez relevantních důvodů relativizoval. Trvá na tom, že v případě osob, které jsou rodinnými příslušníky občanů Evropské unie, se neuplatní tvrdostní klauzule posuzující to, kdy byl zahájen rodinný život cizince na území České republiky. Žalovaná přitom opomenula vyhodnotit zcela klíčové okolnosti stěžovatelova soužití s jeho partnerkou a případné následky jeho vyhoštění. Dále žalovaná opomněla vypořádat dopad vyhoštění na vztah stěžovatele s jeho otcem. Pokusil-li se městský soud následně zhodnotit realizovatelnost vyhoštění stěžovatele ve vztahu k jeho rodinnému životu spočívajícímu v přítomnosti otce na území České republiky, zjevně překročil rámec kasačního přezkumu napadeného správního rozhodnutí. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud zrušil výrok I rozsudku městského soudu i rozhodnutí žalované a věc ji vrátil k dalšímu řízení.

IV.

pokračování

[4] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Podstatou kasační stížnosti je přesvědčení stěžovatele, že žalovaná nedostatečně a nesprávně posoudila zásah do stěžovatelova práva na rodinný a soukromý život a městský soud se nesprávně vypořádal se související žalobní námitkou.

[8] Dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

[9] Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců [p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

[10] Nejvyšší správní soud připomíná, že v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS (na něž odkázal i stěžovatel), rozšířený senát zdejšího soudu konstatoval, že správní orgán má povinnost zabývat se již v řízení o zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Taková úvaha správního orgánu je dle rozšířeného senátu nezbytná například tehdy, pokud budou správnímu orgánu již při rozhodování o zajištění cizince známy skutečnosti, pro něž by důsledkem správního vyhoštění mohl být nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života.

[11] Ačkoliv existence reálné možnosti vyhostit cizince představuje jednu z podmínek jeho zajištění, je třeba mít na zřeteli, že smyslem rozhodnutí o zajištění není konečné

posouzení otázky, zda má být cizinci uloženo správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro jeho pozdější realizaci. Správní orgán je povinen předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda vyhoštění bude alespoň potenciálně možné, jsou-li mu překážky vycestování v době rozhodování o zajištění cizince známy nebo vyšly-li najevo. V řízení o zajištění cizince proto není nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o jeho možnosti. Tyto závěry se vztahují také na řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2016, č. j. 4 Azs 18/2016 - 43, či ze dne 31. 10. 2016, č. j. 8 Azs 46/2016 - 24).

[12] Z judikatury Nejvyššího správního soudu tedy plyne, že úkolem žalované bylo posoudit, zda existuje možnost, že cizinec nebude moci být za žádných okolností navrácen do země původu, a to bez zdlouhavého obstarávání si důkazů či komplikovaného prokazování skutkových tvrzení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2016, 5 Azs 228/2015 - 63, ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 33/2013 - 35, ze dne 27. 2. 2019, 7 Azs 340/2018 - 35). Nelze totiž odhlédnout od toho, že v řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení (viz § 124 odst. 3 věta čtvrtá zákona o pobytu cizinců). Není zde tedy prostor pro rozsáhlé dokazování a správní orgány vycházejí především z tvrzení učiněných samotným cizincem a z jím dostupných informací. Objeví-li se zřejmé skutečnosti (jako např. vypuknutí ozbrojeného konfliktu na území domovského státu, atp.), nebo zajišťovaný cizinec předloží takové tvrzení či důkazy, z nichž bude vyplývat, že jeho návrat do země původu nelze realizovat, žalovaná není oprávněna zajištění provést; v opačném případě rozhodne o zajištění (nebo o jeho prodloužení).

[13] Dle správního spisu stěžovatel přicestoval na území České republiky v roce 2015. Dne 25. 3. 2017 bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění v délce 3 let, neboť se při pobytové kontrole prokázal padělaným cestovním dokladem a na území České republiky pobýval bez platného víza. Dne 27. 3. 2017 jej Obvodní soud pro Prahu 8 trestním příkazem odsoudil k trestu vyhoštění na dobu 2 let za přečin padělání a pozměnění veřejné listiny. Byl rovněž zařazen do Evidence nežádoucích osob s platností od 14. 4. 2017 do 14. 4. 2019. Lhůta k vycestování mu byla stanovena do 14. 4. 2017. Dne 27. 3. 2017 byl stěžovatel zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem realizace správního vyhoštění. Následně podal žádost o azyl a dne 17. 7. 2017 byl propuštěn ze zajištění, neboť uplynula doba zajištění. Azylové řízení bylo pravomocně ukončeno dne 10. 11. 2017; stěžovateli nebyl azyl udělen.

[14] Dne 28. 12. 2018 byla policejní hlídka vyslána na adresu X, kde mělo dojít ke sporu v domácnosti. Po ztotožnění stěžovatele a zjištění, že se nachází na území České republiky neoprávněně, jej hlídka zajistila. Při vysvětlení podaném dne 29. 12. 2019 stěžovatel uvedl, že na něj jeho přítelkyně zavolala policejní hlídku, neboť se vrátil pozdě domů a pohádali se. Je si vědom toho, že mu bylo uloženo správní vyhoštění a rovněž uložen trest vyhoštění. Ví rovněž, že byla zamítnuta jeho žádost o azyl a že má z území České republiky vycestovat, neboť vracel kartičku žadatele o azyl a dostal zpět svůj pas. Nevycestoval kvůli přítelkyni, kterou má tři roky a která je české státní příslušnosti. Uvedl rovněž, že jeho přítelkyně je s ním v sedmém měsíci těhotenství a že s ní bydlí na adrese X, asi tři měsíce. Nečinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu na území České republiky. Plánoval sám vycestovat na Ukrajinu na začátku ledna 2019. Již má sbaleno, těhotná

pokračování

přítelkyně za ním má přijet později. Uvedl, že v České republice žije jeho otec, jenž zde má trvalý pobyt a kterému pomáhá v práci. Měsíčně si vydělával cca 25 000 Kč. Jeho matka a bratr žijí na Ukrajině. On sám vlastní na Ukrajině dům. V ČR žádný majetek nevlastní. Počítá s tím, že bude muset vycestovat, na Ukrajině mu nic nehrozí. Vycestuje dobrovolně.

[15] Současně dne 29. 12. 2018 provedla hlídka Policie ČR šetření na adrese X. Na uvedené adrese zastihla přítelkyni stěžovatele X. Ta hlídce sdělila, že mezi ní a stěžovatelem došlo ke slovní rozepři, bez fyzického napadení. Dne 28. 12. 2018 zavolala policii, protože stěžovatel nebyl jeden a půl dne doma a ona na něj žárlila a věděla, že na území České republiky pobývá bez platného povolení k pobytu. Dále uvedla, že s ní stěžovatel plánoval odjet po Novém roce na Ukrajinu, aby si zlegalizoval pobyt v České republice. Dodala, že je se stěžovatelem v šestém až sedmém měsíci těhotenství, ale těhotenský průkaz ztratila při stěhování; může jej však dodat po návštěvě lékaře.

[16] Poté byl stěžovatel rozhodnutím žalované ze dne 29. 12. 2018, č. j. KRPA-484253-19/ČJ-2018-000022, zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[17] Dne 21. 1. 2019 vyzvala žalovaná X k podání vysvětlení ve věci zajištění stěžovatele. Ta uvedla, že se dobrovolně dne 25. 1. 2019 dostaví k podání vysvětlení mezi 13. a 14. hodinou. Dne 25. 1. 2019 v 10:15 hodin se však X z domluveného podání vysvětlení omluvila. Uvedla, že se nakazila chřipkovým onemocněním. Z lustrace, kterou provedl žalovaný, dále vyšlo najevo, že je tato osoba vdaná za jiného muže. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo následně zajištění stěžovatele prodlouženo o 60 dní.

[18] Shora shrnuté skutečnosti je třeba hodnotit v kontextu rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění, v rámci něhož je třeba v časové i informační tísní posoudit potencialitu cizincova vyhoštění. Za takových okolností nemohla zjištění, která byla ve věci učiněna, vyvolat u žalované důvodné pochybnosti, že by případné vyhoštění stěžovatele mohlo nepřiměřeně zasáhnout do jeho soukromého nebo rodinného života. Stěžovatel nepředložil natolik zřejmé tvrzení ani důkazy, jež by mohly vést k závěru, že jeho návrat do země původu nelze realizovat. Nadto k prodloužení doby zajištění stěžovatele došlo za situace, kdy již bylo pravomocně rozhodnuto o jeho správním vyhoštění.

[19] Je pravdou, že stěžovatel při podání vysvětlení dne 29. 12. 2018 uvedl, že má v České republice přítelkyni, která je s ním těhotná. Toto tvrzení však nebylo v řízení o zajištění následně prokázáno, neboť přítelkyně stěžovatele dle svých tvrzení ztratila těhotenský průkaz při stěhování (tj. tři měsíce předtím, než proběhla kontrola ze strany policejní hlídky, kterou přítelkyně sama zavolala) a tento průkaz nepředložila ani v průběhu zajištění stěžovatele, přestože uvedla, že tak učiní po návštěvě lékaře. Nadto žalovaná z evidence obyvatel zjistila, že přítelkyně stěžovatele je vdaná za jiného muže. Přestože se přítelkyně měla dostavit dne 25. 1. 2019 k podání vysvětlení ve věci zajištění za účelem vyhoštění stěžovatele, z jednání se 3 hodiny před jeho zahájením omluvila pro chřipkové onemocnění, náhradní termín nepožadovala ani nenavrhla. Dle tvrzení stěžovatele žil se svou přítelkyní ve společné domácnosti na adrese X, tři měsíce. Ani jeden z nich neuvedl, že by spolu žili ve společné domácnosti kdykoli předtím. Stěžovatel i jeho přítelkyně navíc ukázali rozpory při plánování blízké budoucnosti, jelikož stěžovatel

uváděl, že měl v plánu vyjet začátkem roku 2019 na Ukrajinu, jeho přítelkyně uvedla, že měli vycestovat společně. Sám stěžovatel pak uvedl, že společnou domácnost s občanem Evropské unie nesdílí. Za této situace nelze vytknout městskému soudu aprobaci závěru žalované, že vztah stěžovatele a jeho přítelkyně nevykazuje natolik trvalou povahu, aby mohl zvrátit rozhodnutí o prodloužení zajištění. Naopak bylo lze důvodně pochybovat o intenzitě a hloubce vztahu stěžovatele a X a jeho budoucím vývoji.

[20] Nadto je Nejvyššímu správnímu soudu z jeho úřední činnosti známo, že stěžovatel tvrzení o těhotné přítelkyni uplatnil poprvé až v řízení o prodloužení doby zajištění, přestože mu tato skutečnost musela být s ohledem na tvrzený stupeň těhotenství přítelkyně známa ještě před vydáním rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění (odvolání bylo zamítnuto dne 7. 1. 2019, tou dobou měla být přítelkyně asi v šestém až sedmém měsíci). Stěžovatel tuto skutečnost neuplatnil ani v odvolání (např. jeho doplněním) ani před správním soudem. V žalobě namítl nedostatečné vyhodnocení nebezpečí vážné újmy při jeho návratu na Ukrajinu. Překážku svého vyhoštění spatřoval pouze v hrozbě odvedení do armády či v následcích nenastoupení vojenské služby (viz rozsudek městského soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 2 A 3/2019 - 20).

[21] Stěžovatel dále namítl, že na něj mělo být nahlíženo jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[22] Dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců se za rodinného příslušníka občana Evropské unie považuje též *cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.*

[23] Dle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že *[u]stanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.*

[24] Důkazní břemeno a břemeno tvrzení o naplnění podmínek § 15a odst. 2 písm. b) zákona leží na cizinci. Ten musí hodnověrným způsobem doložit, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 2 Azs 221/2014 - 54, a ze dne 31. 7. 2013, č. j. 6 As 26/2013 - 35).

[25] Co se rozumí pod pojmem „trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému“ vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 - 40, z něhož správně vycházel již městský soud. V něm je uvedeno, že: *„Prvním kritériem je kvantitativní stránka vztahu, v rámci níž je hodnocena jeho trvalost, a druhým kritériem je kvalitativní stránka vztahu, u které se hodnotí, zda je posuzovaný vztah obdobný vztahu rodinnému. Kvantitativní i kvalitativní stránka spolu úzce souvisejí a nelze je striktně oddělovat. Trvalost partnerského vztahu je přirozeně možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z předpokladatelného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Významným vodítkem pro její posouzení mohou být informace, kdy vztah vznikl, za jaké situace, jak dlouho již vztah trvá, jak se v průběhu času vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely. Stejně tak důležité je ale posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost,*

pokračování

přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera. Jinými slovy, kvantitativní stránka vztahu pro účely § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona je zpravidla naplněna tehdy, pokud lze u posuzovaného vztahu již mluvit o určité společné minulosti a zároveň vše nasvědčuje tomu, že vztah bude i v budoucnosti nadále pokračovat. Při posuzování trvalosti partnerského vztahu má ovšem primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné intenzity. Je třeba upozornit na to, že samotnému pojmu společné domácnosti je inherentní určitá 'trvalost' takového soužití (viz Eliáš, K.: Domácnost, in: Ad notam, č. 3/2007, str. 70). Pokud vykládané ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona přidává k této základní 'trvalosti' obsažené v pojmu společná domácnost požadavek trvalosti vztahu mezi cizincem a občanem EU, pak tomu nelze rozumět jinak, než že se jedná o požadavek určité kvalifikované trvalosti.“

[26] Na základě tvrzení stěžovatele, jeho přítelkyně a zjištění žalované, která byla rozebrána výše, lze přisvědčit závěru městského soudu, že vztah stěžovatele a X nenaplnňuje kvalitativní ani kvantitativní nároky vztahu, který je obdobný vztahu rodinnému. Trvalosti jejich vztahu nenasvědčuje ani skutečnost, že stěžovatel v rámci řízení o uložení správního vyhoštění ze dne 25. 3. 2017 uvedl, že má v té době přítelkyni Y, jejíž příjmení ani datum narození nezná. V té době však již měl mít dle svého tvrzení z prosince roku 2018 déle než jeden rok vztah s X.

[27] Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že by žalovaná při posuzování realizovatelnosti vyhoštění opomněla tvrzenou přítomnost jeho otce na území České republiky. Žalovaná se tímto tvrzením zabývala. Na straně 8 rozhodnutí uvedla, že stěžovatel dle svých slov přebírá poštu u otce (X), který má mít na území České republiky trvalý pobyt, dle dostupných evidencí Policie ČR se však taková osoba s trvalým pobytem v České republice nenachází. Městský soud pak uvedené pouze rozvedl v tom smyslu, že i pokud by se na území České republiky stěžovatelův otec nacházel, tak vzhledem k tomu, že je stěžovatel dospělý, mohli by realizovat společný soukromý a rodinný život na území Ukrajiny, a není bez dalšího možné uvažovat o tom, že by pouhá existence tohoto vztahu mohla ohrozit realizovatelnost správního vyhoštění stěžovatele. Stěžovatel nadto ve vztahu k otci netvrdil žádné relevantní skutečnosti, které by mohly být jakýmkoliv způsobem významné při posouzení dopadu vyhoštění na stěžovatelovo právo na soukromý a rodinný život. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 228/2017 - 24, ve věci přezkoumání rozhodnutí o zajištění stěžovatele ze dne 27. 3. 2017, „Prosté tvrzení o tom, že se na území nachází otec stěžovatele, nezaložilo povinnost žalované podrobně zkoumat případný zásah do rodinného života. Stěžovatel v řízení o zajištění netvrdil, že by byl otec na něm závislý nebo že by byl na něj odkázán péčí nebo výživou. (...) Vyživovací povinnost zletilých dětí vůči rodičům v obecné rovině nepochybně existuje, zpravidla však v jakési latentní podobě a aktivuje se až v okamžiku, kdy rodiče nejsou schopni se sami o sebe postarat. Stěžovatel své tvrzení o vyživovací povinnosti vůči otci nijak nedoložil, ani neuvedl bližší okolnosti (např. nepříznivý zdravotní stav apod.), z nichž by byla patrná nezbytnost přítomnosti stěžovatele na území ČR.“ S ohledem na uvedené je možné uzavřít, že městský soud neporušil kasační princip při přezkumu napadeného rozhodnutí žalované a žalovaná se danou skutečností dostatečně zabývala.

[28] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[29] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[30] Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby - podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“) v celkové výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle citovaného zákona, činí 714 Kč. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

[31] Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud nepřiznal odměnu za úkon právní služby - další porada s klientem přesahující jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu]. Zástupce stěžovatele sice doložil konání porady s klientem dne 23. 4. 2019 v délce 75 minut, ale podle názoru Nejvyššího správního soudu nebyl tento úkon v takovém časovém rozsahu účelný a nezbytný. Ustanovený zástupce zastupoval stěžovatele již v řízení o podané žalobě před městským soudem. Z obsahu kasační stížnosti a jejího doplnění pak vyplývá, že zástupce stěžovatele zde uplatnil argumentaci, která je téměř totožná s argumentací, kterou uvedl už v doplnění žaloby. Rovněž lze poukázat i na to, že skutkový stav projednávané věci je zcela jednoduchý. Obdobně Nejvyšší správní soud postupoval již například v rozsudcích ze dne 27. 2. 2019, č. j. 7 Azs 334/2018 - 34, ze dne 29. 3. 2019, č. j. 9 Azs 446/2018 - 21, ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 76/2019 - 39, nebo ze dne 22. 8. 2019, č. j. 3 Azs 241/2019 - 48.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu